

det Riksdagen behagade besluta, att å elektriska glödlampor måtte äsättas en tull af 3 kronor 50 öre per kilogram.

Stockholm den 25 januari 1895.

Oskar Nylander.

N:o 106.

Af herr **C. A. Carlsson**, om förhöjning af tullen å stålpenor.

Då hvarje ny näring på det industriella området med skäl kan fordra att erhålla det understöd, som ett tullskydd kan lemna för att den nya industrien må kunna utveckla sig och bestå i kampen med utlandets i större utveckling varande fabrikation; så förefinnes i vårt land en dylik industri, hvars råmaterial är inhemskt och som högeligen påfordrar ett dylikt understöd, nemligen fabrikationen af stålpenor.

Den nuvarande införseltullen å denna vara är 60 öre per kilogram, motsvarande ungefär 16 gross, hvilken tullsats utgör endast omkring 6 procent af salvärdet, och är denna tullbestämmelse, i jämförelse med andra industrigrenar af likartad beskaffenhet, synnerligen låg.

Det synes mig därför vara väl värdt att beakta, det stålpennefabrikationen blefve så tillgodosedd medelst ett förhöjdt tullskydd, att densamma kunde med fördel bedrivas med landets egna arbetare och af ett råmaterial, som vårt eget land kan lemna af yppersta beskaffenhet.

På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen behagade besluta förhöjning af importtullen å stålpenor från nuvarande 60 öre till 3 kronor per kilogram, i vigten inbegripen pappaskar, kartor och omslag.

Stockholm den 26 januari 1895.

C. Axel Carlsson.

N:o 107.

Af herr **A. Peterson** i Hasselstad, om ändrad lydelse af 41 § 1 mom. konkurslagen.

Genom gällande konkurslag den 18 september 1862 infördes en för svenska konkurslagen dittills främmande institution, nemligen rättens ombudsman, hvarmed naturligtvis var meningen, att en förständig, redbar, opartisk och äffärsvan samt, om möjligt, juridiskt bildad person skulle kunna öfvervaka förvaltningen af konkurserna, genom lämpliga utredningar under hand förekomma brister, påskynda konkursernas afslutande och framför allt tillse, att ingens rätt förnärmades.

Belåtenheten med denna institution har dock icke varit så allmän, som man kunnat hoppas och vänta, detta naturligtvis beroende på huruvida till dessa befattningar utsetts personer med intresse för befattningen och ej blott för arfvodets qvitterande. I de mindre städerna har det blifvit ganska vanligt, att inkomsterna af befattningen såsom rättens ombudsman tillfalla en eller annan af rättens ledamöter eller till och med efter vissa grunder emellan dem samtliga fördelas.

Att detta icke torde vara med god ordning öfverensstämmande, torde vara uppenbart, då derigenom hvarje kontroll öfver rättens ombudsman saknas, på samma gång rätten vid bestämmandet af arfvodet åt rättens ombudsman kommer, att döma i egen sak, hvarförutom för allmänheten mer eller mindre obehärliga jämsförhållanden komma att uppstå.